

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΗΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ετησία και προπληρωτέα, εν Αθήναις, δραχμαί 10. — Εν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαί 11. — Ἐξωτερικῶ φράγκα χρυσᾶ 15. — Δ καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπήν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10

Διευθυντής ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστής

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Ι΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 21 Φεβρουαρίου 1888, ΚΥΡΙΑΚΗ,

ΑΡΙΘ. 23

ΑΠΟΚΡΗΑ

Ἄπ' ἄκρη, σ' ἄκρη, σήμερα, ἡ μάσκα βασιλεύει
Μικροὶ μεγάλοι, θηλυκοὶ καὶ ἀρσενικοὶ τῆ βάζουν
Καὶ ὄλους ὄλους ἢ θεὰ τῆς τρέλλας μασκαρεύει
ὦ! πόσοι καὶ χωρὶς ἐσὲ τῆ μάσκα τους δὲ βγάζουν!

Γιὰ μᾶς γιὰ μᾶς ἀτέλειωτα μᾶς μπῆκαν τὰ τριφύδια
Καὶ μέσα ἴσθ σαρακοστή τῆς λευθερίας ἀκόμα,
Ἐκεῖ ποῦ ξεχνᾶμε ἴσθ ζυγὸ τ' ἀδέρφια ἴσθ τὰ βώδια,
Ἐμεῖς ἐδῶ γινόμαστε τῆς μασκαράτας κόμμα.

Νηστεύομε τῆ δόξα μας, τῆ φήμη, τὴν τιμὴ μας,
Νηστεύομε τοῦ θρόνου μας τὰ δνεῖρα τὰ τόσα
Νηστεύει καὶ τὸ αἷμά μας ἀκόμα τὸ σπαθὶ μας,
Μὰ πάλι γιὰ μασκάρωμα ξοδεύομ' ὅσα ὅσα.

Δεξὰ, ζερβὰ καὶ ἀψηλὰ καὶ χαμηλὰ κυττάτε,
Κυττάτε τί μασκάρωμα καὶ τί μουντζουρωμένοι,
Μᾶς πιάνει τὸ μασκάρωμα, ὦ! μὴν τὸ ξεκολλάτε,
Γιατ' εἶναι καὶ ἡ μούρη μας ἴσθ μάσκα κολλημένη.

Μᾶς ἐξεψαν νὰ πλέκωμε ἀτέλειωτο γαῖτάνι,
Μᾶς ντύσανε νὰ τρέχωμε αἰώνια καμήλα
Κ' ἡ μασκαροκυβέρνησι ἀρπάχνει τὸ τηγάνι
Κι' ὅπου ἀσπρίσωμε, κολλᾷ τὴν ἄτιμη μαυρίλα!

Ἄπ' ἄκρη, σ' ἄκρη, σήμερα, ἡ μάσκα βασιλεύει,
Μικροὶ, μεγάλοι, θηλυκοὶ καὶ ἀρσενικοὶ τῆ βάζουν
Καὶ ὄλους, ὄλους ἢ θεὰ τῆς τρέλλας μασκαρεύει
ὦ! πόσοι καὶ χωρὶς αὐτῆ τῆ μάσκα τους δὲ βγάζουν!

Ῥομπαγᾶς.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

Ἡ ἐξουσία εἶναι μέγα μασκαραδοπωλεῖον καὶ μασκαραῦοποιεῖον.

Ἐγεί κρεμασμένας, εἰς τὰς μούτρας καὶ τὰς βιτρίνας τῆς, τὰς αὐτὰς πάντοτε προσωπίδας.

Εἰς τρόπον ὅστε δύναται νὰ μασκαρεύῃ πάντοτε τὰ εἰς τὸ **Κατάστημά** τῆς εἰσερχόμενα πρόσωπα, ὅσω σοβαρὰ καὶ ἂν ᾖναι.

*
**

Διὰ μερικὸς βουλευτὰς, ἡ ἀντιπροσωπεῖα εἶναι πράγματι ἀντιπροσωπεῖα.

Τὴν φέρουν, ὡς προσωπίδα, καθ' ὅλας τὰς ἀπόκρεω τῶν ἐκλογῶν καὶ τὴν ἀφίνουν, ἅμα ἀρχίσῃ ἡ δια τοὺς ἐκλογεῖς σαρακοστή τῆς ἀντιπροσωπεύσεώς των, καθ' ἣν ἀρχεται διὰ τὸν βουλευτὴν ἀργία καὶ κατάλυσις ρουσφετιῶν.

*
**

Εἶναι ζήτημα πότε κυρίως μεταμφιεζόμεθα : τὰς ἀπόκρεω ἢ τὸν λοιπὸν χρόνον. Τὸ κατ' ἐμὲ, νομίζω ὅτι οἱ κωδωνίσκοι τοὺς ὁποίους βαλλομεν εἰς τὰς μασκαράτας μας εἶναι τὰ εἰλικρινέστερα σύμβολα τοῦ ὄντος μας.

*
**

Οἱ ἔχοντες παντοτεινὰς ἀπόκρεω εἶναι οἱ βασιλεῖς, οἱ πρίγκιπες, οἱ ἰππότες, οἱ παρασημοφορημένοι. Αὐτοὶ κατὰ τὰς ἀποκρέω παρουσιάζονται en habit καὶ εἶναι τότε μασκαράδες.

*
**

Πολλάκις ἀνεσκαλεύθη τὸ ζήτημα, ποῖοι ἐφεῦρον τὰς προσωπίδας : ἄνδρες ἢ γυναῖκες, εὐμορφοὶ ἢ ἀσχημοὶ.

Ἡδύνατό τις νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ ἐρώτημα οὕτω : οἱ εὐμορφοὶ ἄνδρες τὰς ἐφεῦρον διὰ τὰς ἀσχημοὺς γυναῖκας καὶ αἱ εὐμορφοὶ γυναῖκες διὰ τοὺς ἀσχημοὺς ἄνδρας.

*
**

Ἡ πρωτοπὶς εἶναι πλάξ τάφου ἢ τὴν ἀνοίγεις καὶ ἀνακύπτει τοῦ Ῥωμαίου ἢ Ἰουλίου ἢ τὴν ἀφαιρεῖς καὶ σὲ παρουσιάζεται ἡ Ἰουλία ὡς σκελετός.*

*
**

Αἱ γυναῖκες τόσο πολύ ἠγάπησαν τὴν προσωπίδα, ὥστε ἐζήτησαν—ὄχι ὅλοι—νὰ τὴν διαιωνίσουν διὰ τοῦ ψιμυθίου.

Ἐποθέσαντε πρὸς στιγμὴν ὅτι εἰς μεγάλην πλατεῖαν τῆς πόλεως συνάζονται ὅλοι τοῦ Ἄστεως αἱ γυναῖκες καὶ ὅλοι τοῦ Ἄστεως οἱ ἄνδρες.

Ἐκεῖ μασκαρεύονται ὅλοι καὶ προσωπιδοφοροῦσι.

Διὰ δημοψηφίσματος δὲ τὸ ὅποιον ὡς ἐπὶ τῆς Πνυκὸς θὰ συντάξῃ ὁ Μακράκης ἢ ὁ Δικαλᾶς ἀποφασίζουσιν ὅλοι αἱ γυναῖκες καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες νὰ συνδυασθῶν κατ' ἐκλογὴν, διαρκούσης τῆς προσωπιδοφορίας.

Καὶ ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς νὰ κηρυχθῇ τόσο νόμιμος, ὅσον ἐκεῖνος; ὁ ἄλλος, ὁ δὲ ἱερέως εὐλογοῦμενος.

Τί θὰ συμβῇ;

Μεγαλειτέρα ποία νομίζετε θὰ εἶναι, ἡ ἀπογοήτευσις ἢ ἡ εὐφροσύνη;

Πιστεύσατέ με, Κυρίαὶ καὶ Κύριοι, ὅτι, μὰ τὸν ἔρωτά σας, ἡ δευτέρα θὰ ὑπερβῇ τὴν πρώτην.

Ἡ πανώλης αὐξάνει τὸ λαθρεμπόριον εἰς τὰ ἐμπορεύματα· αἱ ἀπόκρεω αὐξάνουσιν τὸ λαθρεμπόριον εἰς τὰ ἀνδρόγυνα.

Αἱ ἀπόκρεω δξύνουσιν ὅλας τὰς αἰσθήσεις· ἰδίως ὅμως τὴν γῆυσιν καὶ τὴν ἀφῆν.

Ἡ ἰδέα τῆς εὐδαιμονίας ἐρχεται μὲ τὰς ἀπόκρεω, διότι εἶναι μασκαρένια ἰδέα.

Ἡ προσωπίς γαργαλίζει τὸν ἔρωτα, ὅσον ὁ κνισμὸς μερικὰ νεῦρα. Ἐπιθυμεῖς ν' ἀφαιρηθῇ ἡ προσωπίς, ὡς ἐπιθυμεῖς νὰ παύσῃ ὁ κνισμὸς.

Ἄλλὰ ποτάκις, ὡς ὁ Βερανζέρος, ὅστις ἐπεθύμηκε νὰ ᾔτο πάντοτε ὄνειρον ἢ δημοκρατία, ἐπιθυμεῖς νὰ ᾔτο πάντοτε προσωπίς ὁ ἔρωσ σου.

Ἐπὶ τὴν προσωπίδα ἡ εὐμορφὴ γυνὴ σκάνει· ἡ ἀσχημὴ ἐντρύφει.

Γνωρίζετε τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου σατυρικοῦ τῆς ἀνθρωπότητος;

Ἄνομαζομαι προσωπίειον.

Μ' ἐν προσωπίειον γίνεσθε ὅ,τι θέλετε· πρίγκηψ, καλόγηρος ἢ βασιλεὺς.

Μ' ἐν προσωπίειον ἀλλάζετε αὐτὸ τὸ φῶλόν σας. Σατυρίζετε αὐτὴν τὴν σεβασμίαν τάξιν τῆς δημιουργίας.

Ἄν ᾔτο δυνατόν νὰ παρουσιασθῆτε μασκαρευμένοι εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν, νὰ ᾔσθε βέβαιοι ὅτι ὁ καλὸς θεὸς θὰ σᾶς ἐστειλε γελῶν εἰς τὸν διάβολον καὶ θ' ἀνέβυλλε δι' ἄλλην εὐκαιρίαν τὴν τελευταίαν Κοίσιν.

— Μασκαρεύονται ἄρα γε καὶ οἱ ἄγγελοι ἐκεῖ ἐπάνω;

— Ναι, μασκαρεύονται οἱ ἄγγελοι, ἀλλὰ ἐδῶ κάτω.

Ἠλατωνικός ἐραστὴς μασκαρᾶς συναντῶν ἐρωμένην του μασκαρωμένην δύναται μετὰ θάρρους νὰ εἴπῃ:

— Τώρα εἴμεθα καὶ οἱ δύο εἰς τὸ στοιχεῖόν μας.

Τώρα εἶναι ὕβρις ὅταν σοῦ λέγουν: Εἴσαι φρόνιμος.

— Εἴσαι τρελλός! ἢ εἴσαι τρελλή! εἶναι τὸ καλλίτερον κομπλιμέντον τῶν ἀπόκρεω.

Ἡ τρέλλα τῶν ἀπόκρεω εἶναι εἶδος μανδύου ἀδιαβρόχου.

Τὸν ἐνεδύθης, ἀναγνώστριά μου;

Ἄδυνασαι νὰ τρελλάνῃς καὶ τὸν σύζυγόν σου, ἐὰν ἔχῃς τὴν δυστυχίαν, τὴν εὐτυχίαν ἤθελον νὰ εἴπω, νὰ ἔχῃς σὺ ζυγόν.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

Αἱ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Ἡ ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Μετ' ὀλίγον ὁ εὐνοῦχος ἀνεφάνη καὶ ἦλθε νὰ εἴπῃ εἰς τὸν πασσάν ὅτι ὁ Καραγκιόζης ἀνέμενε πλέον μόνον τὴν ἀδειάν του διὰ ν' ἀρχίσῃ.

— Ὁ Χασάν Τσελεπῆς θέλει νὰ φανῇ ἀνώτερος ἑαυτοῦ ἀπόψε, προθέσσει καὶ παρακαλεῖ θερμῶς τὸν ἐνδοξόν μου αὐθέντην νὰ προσέξῃ πολὺ εἰς τὴν παράστασιν.

Ὁ Ρουστὲμ ἔκαμε νεῦμα συγκαταθέσεως.

Παρευθὺς, οἱ δούλοι ἐσθεσαν τὰ φῶτα τὰ ὅποια ἔφερον, καὶ οἱ θεαταὶ εὐρέθησαν κἄννης εἰς σκότος βαθύ.

— Μπά! ὕπετονθόρυσεν ὁ Κουρουνάκης, ἀρχίζουσιν ἀπὸ τὸ

σβύσιμο τῶν φῶτων. Τί παράδοξος μέθοδος! Ἐστὴ Γαλλία ἀνάθουσι τὸ γκάζι ὅταν ᾔναι ν' ἀρχίσῃ ἡ παράστασις. Αὐτοὶ οἱ Τοῦρκοι σ' ὅλα διαφέρουσιν ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Ἐνοῶ, εἶπε σαρκαστικῶς ὁ Βεργονσὲ, ὁ Καραγκιόζης εἶναι παραποίησις τοῦ ἰδικοῦ μας Σεραφεῖμ.

Ὁ Ρουστὲμ, ὅστις δὲν ᾔξευρε τί ἐστὶ Σεραφεῖμ, οὐδὲν εἶπε ν' ἀπαντήσῃ τῷ τραπεζίτῃ, ἀλλ' οὗτος, ἐπανέλαβε συνεσταλμένως:

— Ὁ λέων σας θὰ ᾔναι καλὰ κλεισμένος, πιστεύω.

— Μείνατε ἡσυχος, κύριε, εἶπε ψυχρῶς ὁ πασσάς· οὔτε βρυχηθμόν του δὲν θ' ἀκούσετε.

— Βλέπετε κάτω ἐκεῖ τὰ κλουβιά ποῦ φέγγουν, εἶπεν ὁ Ὁρζερῆ εἰς τὸ οὐς τοῦ ἐφέντη. Το χαρέμι τοῦ ξενίζοντος ἡμᾶς θὰ ᾔν' ἐκεῖ.

— Ναι, λοχαγέ μου, ἀπεκρίθη χαμηλοφώνως ὁ Μουράτ. Ἄλλὰ δὲν εἶναι πρόπον νὰ φρινώμεθα ὅτι τὸ παρατηροῦμεν.

— Καλό! ξεύρω... τὰ παλαιὰ ἔθιμα. Μπά! δὲν ἀπαγορεύεται νὰ ἔχῃ κανεὶς μάτια οὔτε ἴσθιν Τουρκία.

Ὁ δὲ Ροβέρτος εἶχεν ἐξαιρετὰ μάτια καὶ τὰ μετεχειρίζετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διὰ νὰ διαπεράσῃ τὰ μυστήρια τῶν καρπιῶν, τῶν τεθειμένων ὑπεράνω τῆς μαρμαρίνης αἰθούσης, ὡς θεωρεῖα πρώτης σειρᾶς ἀνωθεν τῶν ἐδρῶν τῆς ὀρχήστρας.

Δυστυχῶς τὰ δικτυωτὰ ᾔσαν λίαν πετυκνωμένα καὶ μόλις ἐφαίνετο ἐξ αὐτῶν ἀμυδρὰ λάμψις.

— Διατί αἱ προσωπίδες τὰ καρναβάλια νὰ εἶναι τόσο ὑψωμένα ;

— Διότι τὰ μούτρα ἀπ' τὰ ὄργια εἶναι ξεπεσμένα.

* *

— Μακά, τί εὐμορφος κόσμος περᾶ σήμερα ;

— Εἶναι μάσκες καί διὰ τοῦτο φαίνονται εὐμορφοί.

— Πῶς ἀγαπῶ τῆς μάσκες !

* *

— Κωστάκη' θά βάλω σήμερα δόμινον.

— Νά μὴ τὲ χάσω, γυναῖκά μου.

— Μὲ ξαναυρίσκεις πάλιν, ἄνδρα μου.

* *

Εἶναι εἶδος ζωτανῆς ἐκθέσεως σήμερα. Εἰς τὰ μπαλκόνια προσοχή. Εἶναι μουσεῖα ὄλα. Ζωγραφικῆς τινα, ἄλλα ἀρχαιολογίας, καὶ μερικὰ χημείας.

* *

Τὴν ἡμέραν τῆς μασκαρεύσεως ἔχομεν ὅλοι τὴν καλλιτέραν ἰδέαν περὶ ἡμῶν. Κάνεις δὲν εἶναι σήμερον δυσηρεστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἴμεθα φύσει ... μασκαράδες.

* *

Περιποιηθῆτε σήμερα τὴν τρέλλα σας, διότι εἶναι ἀριστοκράτης ἡ τρέλλα, δὲν εἶναι δημῶδης, ὡς ἡ γνῶσις.

Μασκαράδς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Βαρᾶτε ὄλ' οἱ μασκαράδες,

Κάνεις δὲν πιάνει χαρτωσιά

"Ὅσους κ' ἂν ἔξόδεψε παράδες,

"Ὅποια κ' ἂν ἔχη φορεσιά,

Τοῦ κάκου τόση φασαρία.....

Ἄρχαιοκάπηλοι θά πάρουν ἐφέτος ὄλα τὰ βραβεῖα !

Ῥαμπαγάς.

Ὁ Ὀρζερῆ διέκρινεν ἀρίστους σκιάς αἵτινες ἐκινούνοτο ὀπισθεν τῶν διεσταυρωμένων ἐκείνων κιγκλίδων, ἀλλ' οὐδὲν πλέον. Δὲν ἠδυνήθη νὰ υποκρύψῃ ὅτι ριζικῶς ἀδύνατον ἦτο ν' ἀναγνωρίσῃ οἰανδήποτε μορφήν μεταξὺ τῶν συνοουμένων ὀπισθεν τοῦ δικτυωτοῦ.

Καί, διὰ νὰ παρηγορηθῆ, δὲν εἶχε κἂν τὴν ἐλπίδα ὅτι θ' ἀπευθύνῃ πρὸς τὴν ὠραίαν του, ἂν ἦτο ἐκεῖ, νεύματα συνεννοήσεως, διότι ἡ αἴθουσα ἐν ἧ εὕρισκετο ἔμεινε βεβουλισμένη εἰς βαθὺ σκότος.

Πᾶσα ἐρωτικὴ ἐκδήλωσις θά ἐγένετο ἐπὶ ματαίῳ, καὶ ἐξ ἀνάγκης, μᾶλλον ἢ ἐκ φρονήσεως, ὁ τολμηρὸς καὶ ἐπιχειρηματικὸς λοχαγὸς δὲν ἐδείκνυεν εἰς τὴν ἀόρατον δέσποιναν τὸ γαργάρον ὅπερ ἔδρεψε δι' αὐτήν. Ἐν τούτοις ἐσκέπτετο ὅτι θά τὸ παρετήρησεν ἐκείνη καθ' ἣν στιγμὴν ἡ συνοδεία εἰσῆρχετο ὑπὸ τὴν λάμπην τῶν φώτων, καὶ ὅτι ἐὰν ἐπεθύμει νὰ τῷ καταστήσῃ γνωστὸν ὅτι ἦτο ἐκεῖ, θά εὕρισκε βεβαίως, κατὰ τὴν παράστασιν, μέσον ὅπως ἐκδηλώσῃ τὴν παρουσίαν της.

Ἄλλως δὲ εἰς πᾶσαν θυσίαν θά ὑπεβάλλετο ἂν ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ εἰς φίλον τινὰ τὴν ἀμνηχανίαν του καὶ τὰς ἐλπίδας του, διότι ἦτο λίαν μεταδοτικὸς, ἀλλὰ δὲν ἐνόει ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν του εἰς τὸν Μουράτ.

Μολονότι ὁ ἐφέντης ἀνετράφη ἐν Γαλλίᾳ, ἦτο εἰσέτι τόσο Τούρκος, ὥστε δὲν τῷ ἤρεσκον τοιοῦτου εἶδους ἐκμυστηρεύσεις.

Ἐξ ἄλλου δὲ, ὁ Κουρουνάκης δὲν εἶχε καταλάβει θεῖον

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ κ. Συγγρός νικητῆς, ἢ σκάνδαλον ἐν τῷ θεάτρῳ.— Ἦτο νὰ δοθῇ ἡ παράστασις τοῦ Βοκακίου ἐν τῷ χειμερινῷ ἡμῶν θεάτρῳ καὶ μὲ ὄλην τὴν ὑπερίμνησιν τῶν θέσεων, ἐφ' ὧν ἐκερδοσκοπεῖ φοβερὰ ὁ τηλεγραφητῆς καὶ θεατρῶν κ. Ἰατρίδης, ὁ κόσμος ἔτρεχεν, ἀρσενικὸς καὶ θηλυκὸς, πατεῖς με πατῶ σε, νὰ πάρῃ εἰσιτήριον. Τῶν θεωρείων αἱ τιμαὶ ἐπήρην ἀκατάσχετοι τὸν ἀνήφορον, ὡς λαγωοὶ διαφεύγοντες πτωχὸν κυνηγόν. Ἄλλ' ὁ κ. Συγγρός ὅστις δὲν τρομάζει βέβαια τοιοῦτους ἀνηφόρους μὲ τ' ἀσχημῆνα σκάρτα του, ἐζήτησε θεωρεῖον ἀπέναντι τοῦ βασιλικοῦ. Ὁ κ. Ἰατρίδης τοῦ τὸ ἐνοικίασεν ἀντὶ 300 δραμῶν, ὡς λέγουν, ἐνῶ τὸ θεωρεῖον τοῦτο ἀνῆκεν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ θεάτρου ἀποτελουμένην ἐκ τῶν κυρίων Θεοφιλά, Βλαχοπούλου καὶ Λεονταράκη.

Μετὰ τὴν ἐνοικίασιν, περιῆλθεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ κ. Συγγροῦ ὅτι τὸ θεωρεῖόν του θά καταλαμβάνετο ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς εἰς τὴν ἀνῆκεν. Ἄλλ' ὁ κ. Συγγρός ἀκολουθῶν τῷ πολιτικῷ παραγγέλματι καθ' ὃ «μακάριοι οἱ κατέχοντες» δὲν ἐνόει νὰ ὑποχωρήσῃ, ἀφοῦ δὲν ἔμενε μάλιστα καὶ καιρὸς διὰ νὰ φροντίσῃ περὶ ἄλλου θεωρείου, ἴσως δὲ καὶ διότι *coûte que coûte*, ἤθελε νὰ ἦτο ἀπέναντι τοῦ βασιλικοῦ. Ἐπομένως καλεῖ ἓνα παλληκαρᾶν, ἓνα λεβεντόκορμον ὑπάλληλον τῆς Ἡπειροθεσσαλικῆς Τραπεζῆς, ὀνόματι Ἡλίαν Χρυσᾶττην καὶ τοῦ λέγει :

— Θά πᾶς ἀπόψε εἰς τὸ θέατρον, πολὺ πρὸ τῆς παραστάσεως, νὰ λάβῃς κατοχὴν τοῦ θεωρείου, χωρὶς εἰς κανένα νὰ ἐπιτρέψῃς τὴν εἴσοδον εἰς αὐτό.

— Πέκ' εἶ, πολὺ καλὰ ἐφένδημ, μείνατε ἡσυχοί.

Καὶ ὁ κ. Ἡλίας Χρυσᾶττης, πιστὸς ὡς ἄλλος Ἄρτανιάν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς ταύτης, μετέβη εἰς τὸ θέατρον δύο ὥρας πρὸ τῆς παραστάσεως καὶ κατέλαβε τὸ θεωρεῖον.

Μικρὸν πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν βασιλέων εἰς τὸ θέατρον, ἐμφανίζεται πρὸ τοῦ θεωρείου τῆς ἐπιτροπῆς ὁ κ. Βλαχοπού-

κατάλληλον ὅπως συνομιλῇ μετὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ του, ἐπὶ πλέον δὲ ὁ Κουρουνάκης τόσῳ καθαρῶς ἀπεδοκίμασε τῇ προτεραίᾳ τὰς παρεκτροπὰς τοῦ Ὀρζερῆ, ὥστε οὗτος δὲν ἤθελε παντάπασι νὰ τὸν ἔχῃ ἐνήμερον τῶν κατακτητικῶν αὐτοῦ σχεδίων.

Ὅθεν ὁ παράφορος Ροδέρτος ἔμεινεν ἡσυχοί. Προσεπάθησεν ὅμως νὰ βολιδοδοσκοπήσῃ ὀλίγον τὴν καρδίαν τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Σεύρετε ὅτι ἡ δεσποινὶς Βεργονσὲ εἶναι ἐκεῖ ἐπάνω μὲ τὰς γυναῖκας τοῦ Ρουστέμ, τῷ εἶπε κρυφίως.

— Ναί, ἐφέλλισεν ὁ Μουράτ, ὁ σύντροφός σας μοῦ τὸ εἶπε.

— Θά τὴν γνωρίζετε βέβαια, εἶναι ὠραιότατη νέα . . . καὶ τόσο καλὴ ὄσω καὶ ὠραία.

Εἶχα τῷ ὄντι τὴν τιμὴν νὰ τὴν συναντήσω εἰς τὰς συναναστροφὰς . . . ἐν Παρισίοις . . . καὶ δὲν ἐπερίμενα νὰ τὴν . . .

— Νά τὴν ἐπανεύρετε ἐν Κωνσταντινουπόλει. Διάβολε ! Τὸ ὑποθέτω ἀφοῦ τόσο ἐξεπλάγητε δταν τὴν εἶδατε χθὲς τὸ ἑσπέρας εἰς τὸν Γαλατᾶν, ὥστε ἐτράπητε τροχάδην εἰς φυγὴν.

— Ἀπατάσθε, σὰς βεβαίῳ . . . δὲν ἔφυγα δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν . . . λίαν ἀποτόμως τὸ ὁμολογῶ.

— Ἐλάτε τώρα, ἀγαπητὲ συνάδελφε, διατί νὰ κάμνετε τὸν ἐχέμυθον ; Ἡ Ἐρριέττα Βεργονσὲ σὰς ἀρέσει . . . τὸ

λος, κτυπᾷ, τοῦ ἀνοίγουν καὶ μένει ἐκπληκτος βλέπων ἄλλον κάτοχον αὐτοῦ.

— Κύριε, τὸ θεωρεῖον αὐτὸ εἶναι τῆς ἐπιτροπῆς.

— Ποίας ἐπιτροπῆς; Ἐγὼ ἐπιτροπὴ δὲν γνωρίζω, εἶναι τοῦ κυρίου Συγγροῦ.

Ἀρχίζει δὲ τότε ζωηρὰ φιλονεικία, καθ' ἣν ὁ κ. Βλαχόπουλος ἀναγκάζεται νὰ ὑποχωρήτῃ.

Μετ' ὀλίγον παρουσιάζεται ὁ κ. Θεοφιλάς, ὅστις εἰσελθὼν ξεκουμπώνει τὸ ἐπανωφόρι του νὰ τὸ κρεμάτῃ.

— Κύριε Θεοφιλά, τί κάμνετε; ἐδῶ εἶναι τὸ θεωρεῖον τοῦ κ. Συγγροῦ.

— Τί λέει;

— Τοῦ κ. Συγγροῦ εἶν' ἐδῶ.

— Εἶναι τὸ θεωρεῖον τῆς ἐπιτροπῆς καὶ κάμε μὲ τὴ χάρι νὰ ἐβῆς ἐξω.

— Δὲν τὸ κουνῶ ἀπ' ἐδῶ

— Ἔβγα ἐξω, μπερμπάντη!

— Μὴ μὲ λὲς μπερμπάντη, γιατί' εἶμαι καλλίτερός σου.

Ὁ θόρυθος κορυφῶται, ἡ προτοχὴ ὄλων στρέφεται πρὸς τὸ πεδῖον τῆς ἐριδος, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ κ. Χατζῆ-Πέτρου μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ κ. Θεοφιλά τρέχουν εἰς τὸ διαφειλονεικούμενον θεωρεῖον ἵνα ἐπέμβωσιν ὑπὲρ τῆς ἐπιτροπῆς, ἀλλ' ὁ Χρυσάτης μένει κηράντος. Τότε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας κ. Σταΐκος βλέπων ὅτι ἐπλησιάζει ἡ ὥρα τῆς ἀφίξεως τοῦ βασιλέως καὶ φοβούμενος μὴ ἐξακολουθήσῃ πρὸ τῶν ὁμμάτων αὐτοῦ ἡ ἀποπνοὴ αὐτῆ σκηνῆ ἐμεσολάβησε μεταξὺ τῶν διαφερομένων, ἀλλ' ἐκώφευεν εἰς τὰς φωνὰς τοῦ κ. Θεοφιλά βεβήντος, κεκραγόντος καὶ λέγοντος:

— Συλλάβετέ τον αὐτόν, κ. Διευθυντά· δὲν εἶναι κατάστασις αὐτὴ νὰ μᾶς παίρνουν ἄλλοι τὸ θεωρεῖόν μας.

Ἡ γωροφυλακὴ ἐτέθη εἰς κίνησιν μετὰ τῆς ἀστυνομίας, ἀλλ' ὁ Χρυσάτης ἔχων σύνθημά του τὸ τοῦ Μὰκ Μαὼν ἐκεῖνο ἐν Σεβαστουπόλει ἐπὶ τοῦ πύργου Μαλακῶφ «j y suis et j'y reste» ἔμεινεν, ἕως ὅτου ἔληξε τὸ ἐπεισόδιον διὰ τῆς ἀφίξεως τοῦ κ. Συγγροῦ, ὅστις κατέλαβε τὸ προπληρωθὲν θεωρεῖον, ἐνῶ ὁ αἴτιος ὄλης αὐτῆς τῆς σκηνῆς κ. Ἰατρίδης ἔτριβε τὰς χεῖρας ἐξ εὐχαριστήτως θωπεύων τὴν τριακοσιᾶδα του.

Ἡ δὲ ἐπιτροπὴ ἡ ὁποία τὸ φυσοῦσε καὶ δὲν ἐκρούνε, ἀπὸ τῆς φούρκα τῆς, ἔδωσε τὴν παραίτησίν τῆς.

Καλὰ νὰ τὰ πάθῃ ὅμως διότι δὲν ἐδικαιολόγη: καθόλου τὴν ὑπαρξίν τῆς, διὰ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἀληθῶν καθηκόντων αὐτῆς. Γνωστὸν ὅτι τῶν θεατρικῶν ἐπιτροπῶν καθήκον εἶναι νὰ ἐξετάζουσι προηγουμένως τὰ μέλλοντα νὰ διδασχθῶσιν ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἔργα καὶ ἂν ἦναι ἐπιλήψιμα, ἂν ἦναι ἀνήθικα ἢ κακοήθη, ν' ἀπαγορεύωσι τὴν διδασκαλίαν των. Λοιπὸν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ποτὲ ὅτι θεατρικὴ ἐπιτροπὴ ἐπιτρέπουσα τὴν παράστασιν τοῦ Βοκακκίου ἐνώπιον ἐντίμων οἰκογενειῶν ἐκτελεῖ εὐτυνεϊδῆτως τὸ καθήκον αὐτῆς;

Ἄλλ' ὁ Βοκακκίος, θὰ εἰπῆτε, δύναται νὰ θεωρῆται πλέον ἀθωώτατον οἰκογενειακὸν ψυχαγωγῆμα, ἀφοῦ καὶ ὁ πρῶτος οἰκογενειάρχης τοῦ βασιλείου ἡμῶν ἤγαγεν εἰς τὴν παράστασιν αὐτοῦ τὴν ἐν τῇ κάλυκι τῆς ἀθῶας νεότητος τρυφερὰν αὐτοῦ κόρην.

Οἱ Ἀρχαιοκάπηλοι.— Ἐχουν τόσο ζουπὲ ὥστε ἤρριξαν καὶ νὰ δικαιολογῶνται, διὰ τοῦ τύπου καὶ ὄχι μόνον νὰ δικαιολογῶνται, ἀλλὰ καὶ νὰ διατείνωνται ἄλλοι μὲν ὅτι τὸ ἔργον αὐτῶν ἦτο ἐντιμότερον ἐμπόριον, ἄλλοι δὲ ὅτι ἐκ τῆς πολλῆς των φιλοπατρίας τὸ ἐξήσκουν, τὸσον ὥστε πρὸ συγκινοῦν καὶ σὲ κάμνουν νὰ μετανοήτῃς δι' ὅσα ἔγραψες καὶ ν' ἀπορῆς πῶς τοιοῦτοι ἄνθρωποι καταδιώκονται δικαστικῶς καὶ δὲν παρασημοφοροῦνται. Εἰς τούτων μάλιστα ἀφελέστατα καὶ διὰ τῆς υπογραφῆς του βιολογεῖ ὅτι ἅμα ἔγανε τὴν περιουσίαν του κατέφευγεν εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν ἀρχαίων διὰ νὰ τὴν σχηματίσῃ ἐκ νέου, καὶ ὅτι δὲν θεωρεῖ ἔγκλημα τὸ νὰ πωλῇ εἰς ξένους πῆλινον ἄγγειον ἢ σκεῦος ἀρχαίων.

Εἶναι στάδιον δόξης λαμπρὸν διὰ τὴν δικαιοσύνην μας ἡ δουλειὰ αὐτῆ, ἂν ἐνεργήτῃ καθὼς ὀφείλει νὰ ἐνεργήσῃ, καὶ ὄχι καθὼς ἐνήργησεν εἰς τὴν ἄλλην τοῦ νομισματικῆς Μουσείου, περὶ ἧς σχεδὸν ἀπηλπίσθημεν.

Ὁ πιπᾶ Σκληρός.— Κατόπιν τοῦ προσφατοῦ ἀν-

ἐννοῶ . . . καὶ ὁ πατὴρ τῆς δὲν μοῦ φαίνεται νὰ σᾶς βλέπῃ μὲ καλὸ μάτι . . . πρὸ ὀλίγου σᾶς ἐδέχθη ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ λευκοῦ λαιμοδέτου του . . . ἀλλὰ δὲν εἶναι λόγος αὐτὸς ν' ἀποθαρρύνεσθε . . . καὶ μεταξὺ μας τώρα νὰ τὰ λέυε, ἂν ἔχετε ἀνάγκη νὰ σᾶς δώσω ἓνα χέρι καὶ ἐγὼ, μὴ σᾶς μέλῃ εἶμαι ἰδιόκος σα. Τὰ ἔχω πολὺ καλὰ μὲ τὸν Βεργονσέ, καὶ ξεύρω ποῦ τὸν πανεῖ, ξεύρω ἀπὸ ποῦ νὰ τὸν πιάσω γιὰ νὰ τὸν μερέψω. Μετὰ τὴν παράστασιν τὰ λέμε.

Ὁ ἐφέντης δὲν ἀπήνησεν λέξιν εἰς τὰς λίαν ἀπροσδοκῆτους ταύτας προτάσεις. Ἡ καρδιά τοῦ Ὄθωμανοῦ δὲν ἀνοίγεται ἀσμένως πρὸς τὴν πρώτην πρόκλησιν, καὶ ὅσπν δῆποτε συμπάθειαν ἂν ἐνέπνεεν αὐτῷ ὁ λοχαγός, ὁ Μουράτ δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτόν.

Δὲν ἐτόλμα καὶ νὰ ὑψώσῃ τὰ ὅμματα πρὸς τὰ καρῶσια, εἰ καὶ ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἐρριέττα εὗρίσκετο ἐκεῖ καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἐομητικῶς κεκλεισμένης σκοπιᾶς αὐτῆς, θὰ τὸν παρετήρει αὐτόν τὸν ὁποῖον ἀναμριβόλως δὲν θὰ ἐλησμόνησεν ἀφ' ὅτου ἀπῆλθε τῆς Γαλλίας.

Ἴσως θὰ ἦτο τολμηρότερος ἂν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τί συνέβαινε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐν τῷ χαρμελίω.

Ἡ Ἐρριέττα ἔκαμεν ἐντύπωσιν, ἅμα εἰσῆλθεν. Ἦτο τὸσον ὠραία, ὥστε αἱ γανοῦσαι ἐλησμόνησαν πρὸς στιγμὴν νὰ παρατηρήσωσι τὴν ἐνδυμασίαν τῆς, διὰ νὰ βλέπωσιν ἐκστατικαί τοὺς λεπτοὺς καὶ ἐκφραστικούς αὐτῆς χαρακτῆρας

οἵτινες κατέβηλιν αὐτὰς τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον δὲν ὠμοίαζον παντάπασιν πρὸς τοὺς ἰδιόκους των.

Ἡ Βεργονσέ ἦτο καλλονὴ κατ' ἐξοχὴν παρισινὴ, καλλονὴ πεπρικοισμένη διὰ φυσιογνωμίας ἀδόλου καὶ εὐφυοῦς.

Παρ' αὐτὴν, αἱ μὲ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς τοξοειδεῖς ὀφρὺς τοῦρκισσαι ἐφαίνοντο ὡς μαρμαρίνα ἀγάλματα, καὶ τὰ ἀγάλματα δὲν ζῶσι· δὲν ἐρωτεύεται τις ἀγάμμα.

Ἡ Βάγια ὅμως ἀπετέλει ἐξαιρέσιν, καὶ ἀμέσως ἤρρεσεν εἰς τὴν Ἐρριέτταν, ἥτις ἐπίσης ἤρρεσκεν εἰς αὐτὴν, τὸσον ὥστε ταχύτατα ἐχαρακώθησαν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ διβανίου διὰ ν' ἀνταλλάξωσι φιλοφρονήσεις καὶ θωπεῖας.

Ἡ Βάγια, εἶναι ἀληθές, ἔλεγε τὰς φιλοφρονήσεις αὐτῆς τουρκιστί καὶ ἡ Ἐρριέττα γαλλιστί, ἀλλὰ συνεννοοῦντο θαυμάσια.

Ἐνῶ αἱ λοιπαὶ σύζυγοι τοῦ πασσᾶ παρετήρουν λεπτομερῶς τὴν ἐνδυμασίαν τῆς, ἐψηλάφωσαν τὸ ὕφασμα τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς, ἠρίθμουν τὰ ἀνθη τοῦ πῆλου τῆς καὶ τῆ ἀπὸ κνήμων δια στόματος τῆς ἀρμενίας, πλῆθος ἀλλοκότων ἐρωτήσεων εἰς ἃς ἡ νεανὶς ἀπῆντα ὅσον ἠδύνατο κάλλιον, ἡ Βάγια ἤρκειτο μόνον νὰ τῆ σφιγγῇ τρυφερῶς τὰς χεῖρας καὶ νὰ τὴν ἀτενίσῃ μὲ ὀφθαλμοὺς ἐν οἷς ἔλαμπε ζωηρὰ συμπάθεια.

Ἡ Φατιμέ, τούναντίον, ἐδείκνυε ὀλίγην εὐμένειαν πρὸς τὴν ξένην, καὶ ἀσυστόλως ἔκαμεν μεγαλοφώνως τὰς παρατηρήσεις τῆς, τὰς ὁποίας εὐτυχῶς δὲν ἐνόει ἡ Ἐρριέττα.

Ἡ Φατιμέ ἐθεώρει ὅτι ἡ χριστιανὴ ἦτο ἐνδεδυμένη ὡς

δραγαθήματος αὐτοῦ, ὁ παπᾶ Σκληρὸς ἐστάλη παρὰ τῆς ἀρ-
μοδίας ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς εἰς τὴν Μοῆν τῶν Ἀσωμάτων
ὅπως προφυλακισθῆ, ἀλλ' οἱ καλόγηροι δὲν τὸν ἐδέχοντο μὲ
κανένα τρόπον. Εἰς μάτην οἱ συνοδεύοντες αὐτὸν ὑπεδείκνυον
εἰς τοὺς καλογήρους τὴν διαταγὴν τοῦ Σ. Μητροπολίτου· οἱ
καλόγηροι ἐφώναζον:—Ἐωρκισμένους νᾶναι! Δὲν τὸν θελομε
ἰδῶ μέσα! δὲ ξέρομε τί μπορεῖ νὰ συμβῆ. Ἐδῶ ἔρχονται
κάμμιὰ φορὰ καὶ γυναῖκες!» Τέλος ἐροβήθησαν οἱ ἄνθρωποι
τόσον, ὥστε μόλις καὶ μετὰ βίας ὑπήκουσαν εἰς ἰδιαιτέραν
διαταγὴν τοῦ Σ. Μητροπολίτου καὶ τοῦ παρεχώρησαν ἕνα
κελλί. Ἄλλὰ μ' ἕνα παπᾶ Σκληρὸν καταδιωχθέντα τί ἐγει-
νε; Μία τρύπα ἔστ' ἡ νερὸ, ἂν καὶ δὲν εἶναι μεγαλείτερον τού-
του θαύμα βέβαια. Ὁ παπᾶ Σκληρὸς εἶναι μία ἐνσάρκωσις
ὅλης τῆς πικρίας ἀμόργης, ὅλου τοῦ φαύλου κατασταλάγμα-
τος τοῦ κλήρου ἡμῶν, διὰ τοῦ ὁποίου τὰ χάγια εὐθυνόμεθα
ὅλοι μας. Ὁ δὲ παπᾶ Σκληρὸς εἶναι ὁ εἰλικρινέστερος καὶ
ἀβλαβέστερος ὄλων, διότι δὲν εἶναι τοῦλάχιστον ταρτοῦρος!

* *

Μέγα τέκνον τῆς Κύμης.— Μετ' ἔθνικῆς χαρᾶς
καὶ ὑπερηφανείας μανθάνομεν ὅτι ὁ κ. Ἰωάννης Στεφάνου,
υἱὸς τοῦ ἀοιδίου Κώστα Στεφάνου, Τραπεζίτου, ἀφίκετο
ἐπίτηδες ἐνταῦθα ἵνα συμβουλευθῆ διαφόρους ἀοχιτέκτονας
καὶ εἰδήμονας φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων, προτιθέμενος ν' ἀ-
νεγείρῃ ἐν Κύμῃ ἰδρυμα τοιοῦτου εἴδους ὅπως ἐκπληρῶσῃ
οὕτω τὰς τελευταίας θελήσεις τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅστις διέ-
θεσε περὶ τὰς τριακοσίας χιλιάδας δραχμῶν ἐπὶ τοιούτω
σκοπῷ. Εὖγε τοῦ υἱοῦ τοιοῦτου πατρὸς!

* *

Μεταξὺ δύο μασκαράδων:

— Ἄν εἶχα τὸ μεγαλόσταυρο θὰ ἤμουν ὁ Σουλτάνος τῶν
μασκαράδων.

— Κ' ἐγὼ ἂν εἶχα τὸ Ἰμπιγιαζ θὰ ἤμουν ὁ μασκαράς
τῶν Σουλτάνων!

φτωχογυναίκα, πρότιχα, διότι δὲν ἐφόρει μεταξωτὰ καὶ
πολύτιμα κοσμήματα, καὶ ἡ κυρία Ἐμιργιὰν εἰς μάτην ἐπα-
νελάμβανεν ὅτι ἐν Γαλλίᾳ δὲν συνηθίζεται ἡ πολυτέλεια τῶν
ἐνδυμάτων εἰς τὰς νεάνιδας· ἐκεῖνη ἐπιμόδως ἰσχυρίζετο ὅτι
ὁ πατὴρ αὐτῆς θὰ ἦτο πτωχὸς, ἀφοῦ τὴν ἄφινε νὰ ἐξέρχεται
μὲ ψιᾶθινον πῖλον καὶ φόρεμα ἀπὸ μουσελίαν.

Ἡ Μπεσμέ καὶ ἡ Ζαιδὲ ἐφαίνοντο ἐπιεικέστεραι καὶ
ἐβλεπον αὐτὴν μὲ χάριεν πρόσωπον. Ἄλλως δὲ πᾶσαι ἡστρα-
πτον ἐξ ἀδαμάντων· ὁ καφὲς καὶ τὰ *σερμπέτια* παρετέθη-
σαν εἰς χρυσᾶ σκευῆ.

Τὸ χαρέμιον συνημορφώθη πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ Ρουστὲμ-
ῶστις καὶ ἐπεθύμει νὰ ἐκθαμβώσῃ τὴν κόρην τοῦ διαπραγ-
ματευτοῦ δανείων.

Ὁ Μπεσῆρ, κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου του, ὑπηρετεῖ
αὐτὴν μετὰ σπουδῆς, ἀλλ' ἡ Ἐρριέττα ἐφαίνετο αἰσθανομένη
ἀποστορῆν πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀληθῶς ἀνεκουφίσθη ὅτε ὁ δού-
λος ἐξῆλθε διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πασσᾶν ὅτι θ' ἀρχίσῃ ἡ
παράστασις.

Ἀπαλλαγείσῃ τῆς παρουσίας τοῦ οὐτιδανοῦ ὄντος τὸ ὁ-
ποῖον ὑπόπτειεν ὡς ἐντεταλμένον νὰ τὴν κατασκοπεύῃ, ἡ
Βάγια ἐδιπλασίασε τὰς φιλοφρονήσεις αὐτῆς πρὸς τὴν χαρί-
εσαν νεάνιδα, ἣν καλὴ τύχη ἔφερεν εἰς τὴν χρυσῆν ἐκεῖνην
φυλακίαν, ἀφ' ἧς ἐμελλε νὰ πετάσῃ πάλιν τόσῳ ταχέως.

Αἱ δύο πρεσβύτεραι ἀπήδησαν ταχέως ἐρωτῶσαι τὴν Ἄρ-

ΠΟΛΥΣ ΘΟΥΡΒΟΣ ΔΙΑ ΤΙΠΟΤΕ!

Πρόκειται περὶ τοῦ ἐτησίου ἀπολογισμοῦ τοῦ ἐνταῦθα καϊ-
δρίου τῆς Ἀγ. Μαρίνης, ὅπερ δὲν γνωρίζω ἂν καλῶς ἢ κα-
κῶς οἱ ἀρμόδιοι προήγαγον εἰς ἐνορίαν, διότι οἱ τὴν συνοικί-
αν ταύτην οἰκοῦντες εἰς δύο στρατόπεδα εἶναι διηρημένοι,
καὶ οἱ μὲν αὐτῶν θέλουσι τὴν ἐξωσιν τῶν ἐπιτρόπων, οἱ δὲ
θέλουσι τὴν ἐξωσιν τοῦ ἱερέως, καὶ εἰς τοιοῦτο σημεῖον ἔχουν
φθάσει, ὥστε κατώρθωσαν ν' ἀναμιξῶσιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν
αὐτὴν καὶ τὰς γυναῖκας αἱ ὁποῖαι χθὲς ἐνήργησαν διαδῆλω-
σιν μετὰ *σημαίων* καὶ *μαλλιοκουδριασμάτων*, καὶ ὅλα
ταῦτα διότι εἰς τὸν ἀπολογισμὸν περιελήφθη καὶ ἐν κοινῷ
ἐξόδῳ διὰ τὸ Εὐαγγέλιον, ἐνῶ κατὰ τὰς πληροφορίας
ἐντίμων προσώπων τὸ Εὐαγγέλιον ἐδωρήθη εἰς τὸν ναόν,
καὶ δι' ἄλλους λόγους, περὶ ὧν εἶναι περιττὸν νὰ γίνεταί
λόγος. Ἐν γένει δὲ εἰς τοιοῦτο σημεῖον ἔχουσι φθάσει τὰ
πράγματα, ὥστε νομίζει τις ὅτι ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν θὰ ἐκρα-
γῇ ἐπανάστασις ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ συνοικίᾳ, καὶ τοῦτο διότι
οἱ κύριοι ἐπιτροποὶ ἐννοοῦν νὰ φάγουν τὸ Εὐαγγέλιον, κατὰ
τὸ λέγειν τοῦ ἀντιθέτου κόμματος.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα παρεκινήθη νὰ γράψω, διότι, ὡς προεί-
πον, παρέστην χθὲς θεατῆς φρικωδεστάτης σκηνῆς λαβούτης
χώραν μεταξὺ τῶν ἀμαζόνων τῶν διαμαχομένων μερῶν, καὶ
διότι ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ἐβδομάδα ἀναγινώσκω διατριβὰς
ἐπὶ διατριβῶν δημοσιευομένας εἰς τὸν «Σύλλογον» καὶ συμ-
βουλεύω τοὺς ἐνδιαφερομένους ἐὰν θέλωσι νὰ λύσωσι τὰς με-
ταξύ των διαφοράς, ν' ἀπευθυνῶσι πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα ἢ
τὴν Δημοτικὴν ἀρχὴν, καὶ νὰ μὴ ἀφίνωσι τὰς συζύγους των
νὰ πλάνωνται *μαλλὰ μὲ μαλλὰ*, ἐν ὀνόματι τῆς δυστυχῆς
Ἀγ. Μαρίνης, διὰ τὸ τίποτε.

Αὐτόπτης.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΣΚΑΡΑΔΩΝ

Ἐμεῖς μασκαρωθήκαμε γιὰ σήμερα μονάχα
Καὶ σεῖς γελάτε μετὰ μᾶς . . . μὰ ποῖο μασκαρεμένοι
Ὅλο τὸ χρόνο . . . εἰσαστε καλλίτεροί μας τάχα;
Εἶναι ἡ μάσκα μας πολὺ, πολὺ πιὸ τιμημένη!

μενίαν, ἡ δὲ Φατιμὲ ἔστρεψεν ἐπὶ τέλους βαναύσως τὰ νῶτα
πρὸς τὴν ξένην.

Ἡ Ἐρριέττα διεσκέδαζε πολὺ κατ' ἀρχὰς ζητοῦσα τὴν
ἐξήγησιν τῆς χρήσεως μυρίων παραδόξων κομφοτεχνιμά-
των καὶ θεωμένη τὰς λαμπρὰς ἐνδυμασίας καὶ τοὺς ἀπα-
στράπτοντας πολυτίμους λίθους τῶν χανουμισσῶν.

Ἐπειτα ἡ προσοχὴ αὐτῆς συνεκεντρώθη ὀλόκληρος ἐπὶ
τῆς ἀξιογαπήτου ἐκεῖνης Βάγιας, ἧς ἔθιλλον αὐτὴν αἱ γλυ-
κεῖαι περιποιήσεις.

Ἐλυπεῖτο πολὺ διότι δὲν ἤξευρε τὴν τουρκικὴν, ὅπως
συνομιλήσῃ οἰκείως μετ' αὐτῆς, καὶ ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ
καλέσῃ εἰς βοήθειάν του τὴν Ἀρμενίαν, ἣν αἱ ἄλλαι χαρού-
μισσαι εἶχον ἰδοποιήθῃ διὰ νὰ ταῖς ἀφηγηθῇ τὰ σκάνδαλα
τοῦ Πέρα.

Αἱ δέσποινα αὐταὶ, καθὼς πᾶσαι αἱ ὁμοίαι των ἐγλί-
χοντο σκανδαλωδῶν ἀφηγήσεων καὶ ὕλη δὲν ἔλειπε τοιοῦτων.

Λοιπὸν ἡ κυρία Ἐμιργιὰν ἦτο λίαν ἀπησυχολημένη καὶ δὲν
ἤκουσε τὴν παράκλησιν τῆς Παρισινῆς κόρης, ἣν ἀνέλαβε νὰ
ὁδηγήσῃ εἰς τὸν νέον ἐκεῖνον κότμον.

Ἡ Ἐρριέττα ἐμελλε νὰ τὴν καλέσῃ πάλιν, ὅτε, πρὸς με-
γάλην αὐτῆς ἐκπληξιν, ἡ Βάγια ἔθλιψε τὴν χεῖρά της καὶ
τῇ ἐξῆκόντισε βλέμμα ὅπερ ἐσήμαινε σαφῶς: Ἡθελᾶ νὰ
μείνω πλησίον σας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ!!

I

— 'Ο κύβος ἐρρίφθη καὶ ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον σωτηρίας ἀς διέλθωμεν τὸν 'Ρουθίκωνα... τοῦ κομιτάτου! Μὰ τὴν ἁγίαν σκιὰν τοῦ προπάππου μου ὅστις κατήγετο ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Καρόλου Μάγνου—ἂν καὶ ὁ ἐκδότης τοῦ ἡμερολογίου τῆς Γ' Ὀθας, ἐκ ζηλοτυπίας βεβαίως, δὲν σημαιοῖ τὸ τοιοῦτο,—ἐκεῖ ποῦ νὰ ἐκθέσω τὸν στόμαχόν μου εἰς τὴν θέαν τοῦ κοινοῦ καὶ νὰ παρῆξω εἰς τὸ ἀγενὲς πλῆθος τὸ οἰκτρὸν θέαμα ὑποκόμητος ἀποθησκοντος τῆς πείνης, προτιμότερον νὰ ἐκθέσω με μασκαρευμένον τὸ εὐγενὲς μου πρόσωπον ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία τοῦ στομάχου μου καὶ ἡ διάσωσις τῆς ὑπολήψεως τοῦ ἐνδοξοῦ ὀνόματός μου!

— Δεῖ δεῖ χρημάτων καὶ ἄνευ τούτων ἡ θεὰ Νικολέττα μᾶς κλείνει τὴν πόρταν καὶ ἡ Mam' zelle Τερψιχόρη μᾶς γυρίζει τῆς πλάταις! Sapristi! 50 φράγκα εἶναι τὸ γέρας, καὶ εἶναι πρὸς οὐκ' εὐκαταφρόνητον! μὲ αὐτὰ ἐξοικονομοῦμεν τὰς πρώτας μᾶς ἀνάγκας αἰτινες συνίστανται εἰς τὴν ἀγορὰν ζεύγουσιν χειροκίων, τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐνοικίου μου καὶ τὴν πληρωσιν τοῦ ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν κενοῦ στομάχου μου. Ἄν ὑψίστατο ἔτι ὁ ποιητικὸς διαγωνισμὸς θὰ ὑπέβαλλον τὰ ποιητικὰ μου ἅπαντα καὶ ἡ δάφνη ἢ μάλλον αἱ χιλιάς δραχμαί, ἦσαν ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμέναι!... πλὴν αἱ ἄμοιοι ὁρδὰι ἐπερρίψαν καὶ αὐτὸν τὸν ὑψηλὸν θεσμόν καὶ ἀναγκάζουν τώρα τὸν ὑποκόμητα 'Ονοῦφριον δὲ Ψωμοτύρη νὰ ζητῇ τὴν δοξάν καὶ—σκληρὸν λέγειν!—τὸν ἄρτον ἀπ. τὸ κομιτάτον τῶν μασκαράδων! Οἶα πεζότης, μου Dieu!

Καὶ ἐξηκολούθει ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ἔτι τὸν μονόλογόν του, ὁ νεαρὸς ὑποκόμητος Δὲ Ψωμοτύρης, περιπατῶν τὴν νύκτα τῆς Τσικνοπέμπτης τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν Στύλων ὅπου εἶχε πορευθῆ νὰ ρεμβάζῃ καὶ καταδροχθῆται ἑλλείψει ἑτέρας τροφῆς, μερικὰς χιμαίρας, ροφήτη δὲ ποτήριά τινα Φιληρικῆς αἰσῆς, ὡς συνήθιζε χαριτολογῶν νὰ λέγῃ.

II

Μονογενὴς θαλὸς εὐγενεὸς οἰκογενεὶας ἐκ Ζακύνθου, ἀναδιβαζούσης τὴν καταγωγὴν τῆς μέχρι Καρόλου Μάγνου, ἂν καὶ αἱ κακαὶ γλώσσαι διέδιδον ὅτι ὁ πάππος του ἐπηγγέλλετο τὸν Βαρκάρη καὶ ὁ προπάππος του τὸν σοῦβατζή, διέμενον ἐν Ἀθήναις ὅπου ἀπὸ δεκαετίας ἐπιγγέλλετο τὸν τελειόφοιτον τῆς Νομικῆς, καὶ τὸν γραφέα ἔν τῳ Συμβολαιογράφῳ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὲν ἄργος, ὡς ἔλεγε.

'Ο πατὴρ του ἀποβιώσας δύο μῆνας πρὸ τῆς ἐνδοξοῦ εἰς Ἀθήνας ἀφίξεως τοῦ νεαροῦ ὑποκόμητος, εἰς τὰς φυλακάς, ὅπου εἶχε ριφθῆ ὑπὸ τῶν μὴ σεβομένων τούτῳ τίτλους τοῦ τοκογλύφου, καὶ ἡ μήτηρ του ἀκολουθήσασα εἰς τὸν τάφον τὸν ἀγαπητὸν σύνευδον τῆς μετὰ δύο μῆνας ἐκ τῆς μεγάλης λύπης καὶ τῆς... αἰτίας, μόνον κληρὸν ομίαν ἀφίχαν εἰς τὸ μονάκριβον τέκνον των, δεκάδα τινὰ ληξάντων συναλλαγμάτων αἵτινα χάριν αὐτοῦ ὑπέγραψαν, καὶ τὴν βαισιλείαν των... οὐρανῶν, διότι ὁ τσαχπίνης των συγκατελέγετο εἰς τὴν προνομιούχον ἐκείνην χορείαν τῶν εὐτυχῶν θνητῶν οὗς ὁ Ὑψίστος λαμβάνει ὑπὸ τὴν προστασίαν του, καθιστῶν αὐτοὺς κληρονόμους τῆς Βασιλείας του!

'Ἡ νῦν περιουσία του, κληρὸν τῆ καὶ ἀκλήρῳτος, ἀποτελεῖτο ἐκ τεσσαράκοντα δραχμῶν ἅς τῆ παρεῖχε κατὰ μῆνα ἡ ἐν τῷ Συμβολαιογραφείῳ συνεργασία του—νατὰ τὴν ἐκφρασίαν του—ἐξ ἀριστοκρατιζούσης μυωπίας, ἐκ ζεύγουσιν ξανθῶν παραγαθῶν, ἐξ ὀλίγων τρελλῶν ἐρώτων καὶ ἐξ ἑκατοντάδων τινῶν ὁμοιοκαταληξίων, ἅς ἐχρεώσεται εἰς τὴν ἑτησίαν παραγωγὴν τῆς εὐφλογίστου φαντασίας του!

'Ἄλλ' οἴμοι! Ἡ μυωπία ἀπαιτεῖ διόπτρα καὶ ὁ ἔρωσιν σανδάλια καὶ περισκελίδα, ἀνάξια λόγου λεπτολογήματα ἀπαιτοῦντα πάλιν ἀργύριον, τὸ ὅποτον δὲν παρεῖχεν οὐτε ἡ εὐγένεια οὐτε αἱ ὁμοιοκαταληξίαι! διότι καθὼς δὲν παρουσιάζετο ἰδιότροπὸς τις δούκισσα ν' ἀνοίξῃ—ὡς κατὰ τοὺς χρυσοὺς τῶν Ἱπποτῶν χρόνου—τὸ βαλάντιόν τῆς εἰς τὸν ἐρατεινὸν ὑποκόμητα, οὕτω καὶ ὁ πεζὸς σανδαλοποιὸς καὶ ὁ ἔτι πεζότερος, ῥάπτῃ δὲν συγκατετίθεντο νὰ πληρῶννται, εἰς εἶδος, δι' ὁμοιοκαταληξίων. Ἀπῆλθον χρήματα καὶ χρήματα ὡσαύ-

τως ἀπῆλθον καὶ ἡ ἀνιλεῖς Θεὸς Νικολέττα διὰ τὸ μικρὸν καὶ κάθυρον δωμάτιον ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς προσωρινὴ ἔπαυλις τοῦ Δὲ Ψωμοτύρη. Ἦτο δὲ μωρὸς τακτικώτατος εἰς τὰς πληρωμὰς του. Ἄμα τῇ λήψει τῶν τεσσαράκοντα δραχμῶν ἔσπευδε νὰ ἐξοφλήσῃ μὲ τὴν οἰκοκυρὰν τοῦ ἣν ἔτρεμε καὶ ἐφοβεῖτο ὑπὲρ πάν ἄλλο ἐν τῷ κόσμῳ, πληρῶνων αὐτῇ τὸ ἐπτάδραχμον ἐνοικίον του, καὶ νὰ σκορπίσῃ τὰ ἐναπομένοντα εἰς τὸν σανδαλοποιόν, ῥάπτῃν, ἔμπροσθεν καὶ λοιποὺς δημοιουργοὺς τοῦ καλλωπισμοῦ του καὶ τῆς δυστυχίας του, κρατῶν δι' ἑαυτὸν μόνον πέντ' ἐξ φράγκα χρησιμοποιοῦμενα εἰς τὴν λίστρωσιν τῶν ὑποδημάτων του, εἰς τὸ ἀπαραιτήτων του γλόκισμα ὅπερ ἐλάμβανε καθ' ἕκαστον ἀπόγευμα τακτικῶς ἐν τῷ καφεῖῳ Γιαννοπούλου, καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν εἰσιτηρίου ἀνοίγοντος εἰς αὐτὸν τὴν θύραν τοῦ... Παράδεισου ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Μπούκουρα, κατὰ δεκαπενθήμερον τοῦλάχιστον, ἐπειδὴ ὁ ὑποκόμητος μᾶς, καθὸ ἐπτανήσιος, δσφφιλόμουσος τὸσω καὶ δημοκρατικὸς ἦτο, ὡς ἔλεγε, καὶ ἐδοκίμαζεν ἀφατον ἡδονὴν συναναστροφόμενος μὲ τὸν ὄχλον, τὸν αἰσθηματικὸν ὄχλον, ἂν ὄχι ἄλλοῦ ποῦ, ἐν τῷ ὑπερφῶν τοῦ θεάτρου, τοῦλάχιστον! Τὸν στόμαχόν του τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψει εἰς τὸ ἔλεος καὶ τὰ ἀποφάγια τῆς διὰ τὰς ἀνάγκας ἀγρευθείσης ἐρωμένης του Σταμάτας, μαγεύσασα ἐν χρυσοκαυθαρίκῃ τινι οἰκίᾳ. Ἄλλ' ἡ Σταμάτα παρεῖχε τὰ ὀσπεία ὅσα τῆς μολίς τὴν δεκάτην τῆς νυκτός καὶ ὁ ὑποκόμητος μᾶς ἠναγκάσθη νὰ μὲν ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν νῆστις, συνθέτων στίχους πρὸς κατεύνασιν τῆς πείνης του! τοὺς στίχους αὐτοὺς ἐσκέπτετο νὰ τιτλοφορήσῃ ΚΡΑΥΓΑΙ ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ἂν παρουσιάζετο κανεὶς Μαικήνας νὰ συνδράμῃ τὸν Ὀρατίον μᾶς, ἀναλαμβάνων τὴν ἔκδοσιν αὐτῶν, ἐπειδὴ ὁ κ. Κωνσταντινίδης εἶχε παραγοῦν τὸ ποιητικὸν talent του!

Τοιοῦτος ἐν ἀτελεστάτῃ σκαραφίᾳ, ὁ ἦρωσ μᾶς, τέλειος τύπος λιμοκοντόρου, τοῦ ὁποίου ἀντίτυπα ἠὲ ἔζημενα καὶ ἐπιδιόρθωμένα δύνασθε νὰ καμαρώσῃτε καθ' ἑκάστην ἐν τῇ ὁδῷ Σταθείου ἢ... πρὸ τῆς Βιτρίνας τῶν ἐμπορικῶν, ρεμβάζοντα μὲ τὰ ἐν αὐτῇ εἶδη τῶν νεωτερισμῶν, ἐνῷ ἐνδοθῶν ὁ στόμαχος των διαμαρτύρεται ἐν τὸν ὡς κατὰ τῶν τοιοῦτων παραλόγων ὀρέξεων καὶ ἀπειλεῖ ἀνατροπὴν τοῦ καθεστώτος του!

III

Τὴν νύκτα τῆς Τσικνοπέμπτης, ὅτε τὸν συνητήσαμεν ρεμβάζοντα καὶ συλλαμβάνοντα τὸ μεγαλεπήβολον σχέδιον τῆς ἀπομασκαρέσεώς του, αἱ συμφοραὶ ἀλλεπάλληλοι εἶχον ἐπιπέσει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ... στομάχου του.

'Ἡ σκληρὰ Σταμάτα, ἡ τροφοδοτὶς του Σταμάτα, εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸν στόμαχόν του εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Ὑψίστου, ἀρνηθεῖσα τὸν πλοῦτον καὶ ἀνάλαστον καὶ ἀλάτωνα καὶ ἰλιμοκοντόρο κόντε-πεινῶ—ὡς τρυφερῶς ἄλλοτε ἡ σκληρὰ τὸν προσηγόρευε—χάριν ἐνὸς ἀρειμανίου πυροσθέστη.

Τὰ χειρόκτιά του εἶχον ὑποταχθῆ εἰς τὸν τῆς φθορᾶς τῶν ὄντων νόμον, οἱ δὲ δάκτυλοί του, οἱ λεπτοκαμωμένοι δάκτυλοί του, ἐπρόβαλλον δειλὰ δειλὰ ἐξ αὐτῶν, ὡς ἡ κεφαλὴ τοῦ νοχλίου ἐκ τοῦ κελύφους του. Ἡ περισκελίς καὶ ὁ ὑπενδότης του στεντορεῖως ἐφώνουν; ὡς οἱ φρουροί, ἀλλά γὰρ ἡ νύκτα ὁ πῆλός του, εἶχεν ἀνταλλάξει τὸ μαῦρον του χρώμα, τὸ χρώμα τοῦ ζόφου, μὲ τὸ χρώμα τῆς ἐλπίδος, καὶ ἐνόμιζε τις ὅτι τοῦ ἐφώναζε, ἀταίσιως:

Γιὰ δὲς με ἐχορτάριζα

Κ' ἔλα νὰ βρετανίσης!

Τὰ δὲ σανδάλια του τὰ σοῦβλερὰ, ἐψυχορράγουν καὶ ἠτοιμάζοντο ν' ἀφῆσασιν τῆς μετὰ τὴν ἐρημίαν, ἂν καὶ μὲ τὰ δόντια δὲ ἐκράτησεν ἐν τῇ ζωῇ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ κ. Ὀνούφριος Δὲ Ψωμοτύρης, ἐπαλείφων τὰ ζυλωμένα μέρη αὐτῶν διὰ μπιόγλας, ὅπως μὴ ἐπιδεικνῶν ἡ ἀναίδης λευκὴ περικνημὶς τοῦ τῆν ἀπαισίαν αὐτῆς ὕψιν ἐκ τῶν πολυαριθμῶν παραθύρων των. Καὶ ὡς νὰ μὴ ἤρουν ὄλα' αὐτὰ, προσκόψας ἐπὶ ὀγκώδους τινὸς λίθου τὴν ἰδίαν νύκτα, ἐνῷ ἐπυρέετο εἰς τοὺς στύλους, ἔπεσε καὶ κατεθρυμμάτισε τὰ—ὑψίστε Θεὸς!—μονάκριβα καὶ ἀπαραίτητα γυαλιά του!

Ἐν τοιαύτῃ οἰκτρῇ καὶ ἀξιοδακρύτῃ καταστάσει πῶς ν' ἀντικρύσει τὴν δέσποιναν τῆς καρδίας του Τερψιχόρη;

Ἐν τοιαύτῃ τετραήμερῃ νηστείᾳ, τῆς ὁποίας τὴν μονοτονίαν ἐποίκιλον μόνον ἓνός δεκαλέπτου σ τ ρ α γ ἄ λ γ α καὶ μία ξερὴ κατάξερη κουλούρα, ἀλιευθεῖσα ἐν τῷ ἀρχαίῳ τοῦ προϊσταμένου του, πῶς ν' ἀνύξει ἐν τῇ ζωῇ ὁ δυστυχῆς; καὶ ἔπειτα ἐκείνην τὴν Μέγαيران θεῖά Νικολέττα εἰς τὴν ὁποίαν, ἔνεκα ἐκτάκτων ἐξόδων εἰς ἀσχάτως ὑπεβλήθη, εἶχε παραμελήσει νὰ πληρώσῃ δύο ἐνοίκια, πῶς θὰ τὴν καθυστάξει τὴν ἀνοικοδόμητον, ποῦ τοῦ ἔστηνε καρτέρι κάθε βράδου, ὅταν ἐπέστρεφεν εἰς τὸ ἄσυλόν του γαί τοῦ ἐψάλλε τὸν ἀναβαλλόμενον;

Ὡ, πῶς ἀντίτεχν ὁ πτωχὸς πιεζόμενος ὑπὸ τοιαύτης συμφορᾶς! θὰ ἠτόκτονοι βεβαίως! αὐτὸ ἐσκέφθη καὶ αὐτὸς καὶ θὰ τὸ ἐξετέλει ἀλλ' εὐτυχῶς ποῦ χρήματα διὰ νὰ ἀγοράσῃ πολυκροτον; οὔτε γὰρ σαποῦν καὶ σχοινὶ εἶχε!

Τὸ νομιτᾶτον! οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀπεφάσισαν νὰ ἐξάναν ἀγκάσουν τὸν κόσμον νὰ διασκεδάσῃ δὲν ἐγνώριζον ὅτι ἔσωζον κ' ἓνα δυστυχῆ ἐκ βεβαίου θανάτου!

Ὁ πνιγμένος ἀπ' τὰ μαλλιά του πιάνεται καὶ ὁ ἀτυχῆς ὑποκόμης ἐν τῷ ἀχνεῖ πελάγει τῆς ἀπελπισίας, παλαιῶν πρὸς τὰ ἀπειλητικῶς πρὸ αὐτοῦ ὑψούμενα μαῦρα κύματα τῆς παντελοῦς ἐγκαταλείψει, εὐρεν, ὡς μόνον σωστικὴν σανίδα, τὸ νομιτᾶτον καὶ προσεδέθη ἐπ' αὐτοῦ ὡς μόνου δυναμένου νὰ φέρῃ αὐτὸν μέχρι τοῦ λιμένους τοῦ . . . ξενοδοχείου καὶ τῆς θεῖας Νικολέττας καὶ Σία.

— Τὴν Κυριακὴν λοιπὸν! προσωρινῶς, διὰ νὰ οἰκονομηθῶμε μέχρι τῆς εὐτυχῆς ἐκείνης ἡμέρας, κλέπτομεν ἐν διδραχμῶν χαρτόσημον τὸ ὅποτον πωλοῦμεν καὶ καθυστεροῦμε ὀλίγον τὸν στόμαχόν μας! κακὸν πρᾶγμα ἢ κλοπῆ, ἀλλ' ὁ σκοπὸς καθαγιαίνει τὰ μέσα!

Ἐἶπε καὶ, ἀμφιταλαντευόμενος ἐκ τῆς πείνης, ἐτράπη τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν ἀγούσαν προδιатеθειμένον νὰ ὑποστῇ ἐρρωμένης τὰς προσβολὰς τῆς ἀκαταπονήτου γλώσσης τῆς θεῖας Νικολέττας.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ μεγαλοπρεπῆς καὶ πάλλαμπρος ἡ ἐρρωμένη τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἀναδυομένη ἐκ τοῦ Ἰμηττοῦ, ἔρριπτε τὰς ἀργυρὰς αὐτῆς ἀκτίνας ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ . . . ἱματισμοῦ τοῦ κ. δὲ Ψωμοτύρη καὶ ἀπεκάλυπτε μυστήρια τὰ ὅποια ὁ ὑποκόμης μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς του θὰ ἐπρωτίμα νὰ μένωσι κεκρυμμένα . . . Δι' ἀργυρᾶς τῆς ἀκτίνης ἐπλανῶντο ἐπὶ τῶν πυλωαριθμῶν ἄντρων τοῦ ἐπενδύτου του καὶ εἰσέρχοντο κατὰ πλουσίας δέσμας ἐν τοῖς θυλακίοις του! . . . ἦσαν ὁ μόνον ἀργυρὸς ὃν ἐξένιζον ταῦτα!

IV

Τὸ ἀπόγευμα τῆς προτελευταίας Κυριακῆς τῶν Ἀπόκρεων, ἀπειρον πλῆθος συναθροισθὲν ὑπὸ τὸν ἐξώστην τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Γενεύης ὅπου ἤδρευε τὸ νομιτᾶτον τῶν ἀπόκρεων τὸ πλῆθος ἐγέλα μὲ τοὺς παρελθόντας μασκαράδες καὶ ἐχειροκρότει τοὺς βραβευμένους φωναί, γέλωτες, γεροκροτήματα, συριγμοί, σκώμματα καὶ ὅλα ὅσα σύρουν ὑπὸ τὸ ἄρμα τῶν αἰ' Ἀπόκρεων, συνηθύνοντο καὶ ἀνῆρχοντο εἰς τὸν ἐξώστην τῆς Γενεύης, ὡς θυσία ἦν προσέφερε τὸ εὐγενῆ μὲ πλῆθος εἰς τοὺς πρακτικούς ἐκείνους ἀνθρώπους, οἵτινες ἀνέλαβον νὰ τὸ κάνουν νὰ λησμονήσῃ πρὸς στιγμὴν τοὺς φόρους, τὸ ἰσοζύγιον καὶ τὸν κ. Δηλιγιάννην.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐφαίνετο καλλιτερον ἐκ τοῦ ἐξώστου τῆς Γενεύης, ἀνθρῶπος τις ῥάχῃ γυναικεῖα ἐνδεδυμένος καὶ τὸ πρόσωπον καταμαρτυρούμενον ἐκ λυγρῶδ ας τηγανίου ἔχων, ἵστατο ἀπὸ μίσε περιπού ὥρας ἀκίνητος, ὡς ἄγαλμα, μὲ ἀνυψωμένους καὶ ἰκετευτικούς τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν ἐξώστην τοῦ Ξενοδοχείου. Δὲν ἐκινεῖτο ἐφαίνετο ὡς λησμονηθεὶς εἰς ταύτην τὴν θέσιν· οἱ μετῃμφισμένοι, τὸ πλῆθος, παρελάθοντο πλῆστον τὸν ὄθει, τὸν μετετόπιζεν, ἀλλ' αὐτὸς, ὡσεὶ μὴ προσέχων εἰς ταῦτα, ἐπανήρχετο ἡσύχως εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐξηκολούθει ν' ἀπειλῆ πρὸς τὸν ἐξώστην.

Τὸ παράδοξον αὐτὸ φαινόμενον δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν μερικῶν περιέργων, ἰδίως δὲ δύο Ἰαβριάδων Ἰσταμένων ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου.

— Τσόκλη, πόλως νὰν αὐτὸς ποῦ κάθεται σὰν σ τ ἄ τ ο υ α ἐκεῖ ἐστὶ μέση τὴν ὥρα; νομίζεις κανεὶς πῶς περιμένει τὸν φωτογράφον νὰ τοῦ πάρῃ τὴν φάσμα του...

— Αὐτὸν κυττάζω κ' ἐγὼ τὴν ὥρα καὶ μοῦ φαίνεται πῶς τὸν ἐγνώρισαν...

— Ποῖός εἶναι ρε, ποῖός εἶναι;

— Στάσου μιά στιγμὴ!

Καὶ ὁ προσαγορευθεὶς Τ σ ό κ λ η ς, σχηματίζων τὰς χεῖρας του ὡς χοάνην πρὸ τοῦ στόματός του, ἀνακράζει στενωρῶς:

— Κύρ Κόντε! Κύρ Κόντε Ψωμοτύρη!

Ὁ ἀτυχῆς ἀνετινάχθη, ὡς νὰ ἐπάτησεν ὁ πούς του ἐπὶ αἰχμηρᾶς ἀκάνθης, καὶ ἔστρεψε γύρω περιφρούς τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Αὐτὸς ἐνε! ἀνέκραξεν ὁ Τσόκλης γελῶν.

— Μὰ ποῖός ἐπὶ τέλους;

— Αἶ, Μανώλη μου . . . εἰν' ὀλόκληρη ἰσορία! εἰν' ἓνας λιμοκοντόρος ποῦ κάθεται ἐπὶ τῆς κυρούλας μας, τῆς θεῖας Νικολέττας. Πέτνα καὶ τῶν γονέων. . . τὰ χνώτᾳ του μποροῦν νὰ ψοφήσουν καὶ γαῖδαρο...

— Καὶ τώρα ποῖός τὸν ἔκανε νὰ ρεζιλέψῃ ἔτσι τὰ μούτρα του;

— Ἢ πέτνα, Μανωλάκη μου, ἡ πέτνα! Ἐχει νὰ ὀδῇ τὴν πεντάρα ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ Πάρκερ. . . Χρωστάει ἐστὶν κυρούλα μου δύο νοίκια καὶ θὰ τὸν σαπίσῃ ἐπὶ ζυλό! Σήμερα τὸ πρῶν, ποῦ ἤμουνα ἐγὼ κει πέρα, τὴν ἐφώνασε ἀπάνω καὶ τῆς ζήτησε δανεϊκά εἰκοσι φράγκα ἐπειδὴ τις καὶ θὰ γίνῃ μασκαράς! . . . πῶς δὲν τὸν κουμπύριασε ἡ κυρούλα μας ἀκόμα θαυμάζω! ἐπὶ τέλος τῆς ζήτησε δανεϊκά τὰ παληὰ ρουχᾶ τῆς καὶ τὴν μουτζούρα τοῦ τηγανίου τῆς. . . Αὐτὰ τοῦ τὰ ὄωσε...

— Τί νὰ τὰ κάνῃ;

— Νὰ γίνῃ μασκαράς, νὰ πάρῃ τὸ βραβετο καὶ νὰ τῆς πληρώσῃ τὰ νοίκια . . .

— Καλὲ, τί μοῦ λές . . . αὐτὸ εἶναι νὰ ξεραθῇ κανεὶς ἐπὶ γέλια. . . τὸν παληολιμοκοντόρο . . . ἀκούς ἐκεῖ βραβετο τὰ μούτρα του. . . Στάσου νὰ ἐπὶ τὸ ὄσωμε 'μετὶ!

— Τί θὰ κάνῃς, ρε Μανώλη, μὴ κάνῃς τίποτε καὶ χασῇ τὰ νοίκια τῆς ἡ κυρούλα μου!

— Περιμένε μιά στιγμὴ καὶ θὰ ρῆς!

Ὁ Μανώλης ἐχάθη μετὰ τοῦ πλήθους καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ ἐπέστρεψε σύρων ὀπισθὲν τοῦ ὀλόκληρον ἄλλων ζωντῶν καὶ γελῶντων ἀγιοπαίδων, οἵτινες ἐπορεύθησαν καὶ παρετάχθησαν, ὡς εἰς μάχην, παραπλευρῶς τοῦ Τσόκλη.

— Νὰ τοῖς! ἐφώνασεν ὁ Μανώλης δακτυλοδεικτῶν τὸν ὑποκόμητα.

— Ἐκεῖ, ἐστὶν ἴδια θέσι καρτεραεὶ ἀκόμη! Ἐμπρός, ἀρχίστε τε πύρ!

Αὐτοστιγμῇ φρικώδης συναυλία, ἐκ τριάκοντα σθεναρῶν λαυρῶν ἀποτελουμένη, προσέβαλεν ὀρηκτικῶς τὰ ὦτα τοῦ δυστυχῆ καὶ τὸν ἐκάρφωσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Κύρ Κόντε! Κύρ Ψωμοκόντε! δὲν τὸ πῆρες! Τὸ βραβετο! Σ' ἀδικήσανε κακόμοιρε Ψωμοτύρη! Τοὺς μασκαράδες ἰ ἄ, γουχα! Αἶ! φόρσε, μωρέ, καὶ τὰ γυαλάκια σου! θὰ ἐπὶ τὸ ὄσωμε τότε! Γιουχα! Ζήτω τοῦ Ψωμοτύρη! Γιουχα! Ζήτω! Ζήτω!

Σεσεσε! φσεσε! ἄ! . . . οὐ! ἄ! ἄ!

Καὶ ὁ λοιπὸς κόσμος, παρασυρθεὶς ὑπὸ τῶν δαιμονισμένων αὐτῶν μικρῶν, ἤρξατο νὰ φωνάζῃ, καὶ συρίζῃ, νὰ γελᾷ καὶ νὰ δακτυλοδεικτῇ τὸν τλήμονα νεανίαν . . .

Αἱ σφαῖραι τοῦ ἤρχοντο πανταχόθεν εὐρέθη στενωῶς πολιορκημένοι· ἀπεφάσισε νὰ σημάνη τὴν ὑποχώρησιν καὶ ἤρξατο τρέχων προτροπάδην πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Ἢ παρὰ τοῦ Μανώλη, εἰς τὴν ὁποίαν προσετέθησαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι τὸν κατεδίωκε κατὰ πόδας φωνάζουσα:

— Κύρ ψωμοτύρη! Κύρ Ὀνούφριε! Κύρ Λιμοκοντόρε! Δὲν τὸ πῆρες! δὲν τὸ πῆρες! δὲν τὸ πῆ . . . ρες . . . πῆ . . . ρες . . . πῆ . . . ρες πῆ . . . ρες . . . ρες . . . !!

Καὶ ἔτρεχεν ὁ ἀτυχῆς καὶ ἠκολουθεῖτο ὑπὸ τῶν ζωντανῶν αὐτῶν δαιμόνων, μέχρις ὅτου πρὸ τοῦ Καφέλου Γιαννοπούλου, εἰς ἐξ αὐτῶν ἐπιθυμῶν νὰ δώσῃ, ἐξ εὐπλαγγνίας βεβαίως κινούμενος, τέλος εἰς τὴν τραγικὴν αὐτῆς σκηνὴν, ἔσπλάνει μὲ μίαν τρικλῶπ ο δ ι ἄ φαρδὺν πλατὺν τὸν ὑποκόμητα ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου...

— Καλὲ Τερψιχόρη . . . χὰ χὰ χὰ! κούταξε χάλιζ ὁ Ὀνούφριος σου! . . . νὰ τὸν χαιρεσαί . . . !

— Ὡ, τὸν σιχαμένον! Ὅτε καλημέρα δὲν θὰ τοῦ 'πῶ πελά...

Ἢ το ἡ τελευταία λέξις ἦν ἤκουσεν ὁ ἀτυχῆς ὑποκόμης Ὁ ν ο ὕ φ ρ ι ο ς Δ ε Ψ ω μ ο τ ὕ ρ η ς ! . . .

— Γλεβεντισμένε, σὺ μοῦ τὰ κανεὶς τοῦτα τὰ δὲ θὰ πάρω τὸ νοῖτσι! ἔλεγε μετὰ τρεῖς ὥρας ἡ θεῖα Νικολέττα εἰς τὸν ἐγγονόν τῆς Τσόκλην, καθήμενῃ μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ κοιτῶνι τοῦ Ὀνούφριου, ἐνθ' ὁ εὐγενὴς ἐνοικιαστῆς τῆς ἠπλοῦτο, ἀναίσθητος καὶ μουντζουρωμένος, ἐπὶ τῆς τ ρ ι π ο δ ο ς ξυλίνης κλίνης του.

— Δὲν πειράζει κυρούλα! . . . ὑπομονὴ λιγάκι καὶ τοῦ χρόνου τῆς ἀπόκρηαις μπορεῖ νὰ πάρῃ τὸ βραβετο κ' ἐλόγου σου τὸ νοῖκι!

— Νὰ σεεὶ πάρῃ ὁ ὄξ' ἀπὸ ὄω τσε τοὺς δύο σεε, Γιούδα!

V

Se non e vero, e ben trovato! . . .

Δημόκριτος

ΜΕΓΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΙΕΙΟΝ

Μας γράφουν ἐκ Ἀ... τῆς Χαλκίδος :

Ἀπὸ ἐνὸς περίπου ἔτους τὴν ἐπαρχίαν Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγ. Ὀρου μαστιξί: ἐπιδημία τις δυναμένη νὰ κληθῆ Παπαδοποιεῖα! Ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν ὀηλονότι Ἑλλάδα, καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ τὰς νήσους τῆς καὶ ἰδιαίτατα ἀπὸ τὴν Κύμην, σπεύδουσι σωρηδὸν ἄνθρωποι ὑπόπτου προελεύσεως καὶ φθάνοντες πίπτουσιν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἐπισκόπου Ἱερισσοῦ κύρ Μελετίου καὶ ἐξαιτοῦνται τὴν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν τῶν ἡμῶν τὴν σωτηρίαν τῶν ἀπὸ... τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τοῦ εἰσαγγελέως, διὰ τῆς χειροτονίας. Διότι τίνος ἔνεκεν δὲν χειροτονοῦνται εἰς τὴν Ἑλλάδα; Δὲν δικαιούμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι καὶ ἕνεκα λόγων προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Ποινικοῦ νόμου; — Ὁ Ἐπίσκοπος — τερτιπτις δεινός — τοτε προβάλλει ἐνστάσεις τινὰς σχετικὰς πρὸς ν' ἀνωτέρω τυπικῶς, αἰτινες ἀποκρύπτονται καὶ αἴρονται κατόπιν διὰ χρυσοῦν ἀπαντήσεων... Τελευταίως ἐχειροτονήθη εἰς ὄνομαυ Νικόλαος Γεωργιάδης, ἐκ Κύμης. Προσῆλθεν εἰς τὸν ἐπίσκοπον διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ πέρυσιν, ἀλλ' ἀπέτυχε. Φαίνεται ὅτι αἱ ἐνστάσεις δὲν ἀπεκρούσθησαν ὑπ' αὐτοῦ ἀρκούτως. Ἐπληροφορήθη ὅτι καλεῖται Γεωργιάδης, τίς οἶδε! Δὲν εἶναι καὶ ἀδύνατον νὰ φέρῃ τὸ ἐπιθετικὸν διατήρησον τίνος κακοῦργου, λωποδύτου ἢ τέλους πάντων φυγοδίου. Τοῦτο δύναται νὰ διευκρινισθῆ ἀτόθι.

Καὶ δλα αὐτὰ διατί; Τίς ἡ ὑφέλεια ἢ τίς ἡ βλάβη ἂν δὲν θὰ χειροτονῶνται ἢ θὰ χειροτονῶνται ἱερεῖς ἄνθρωποι ἐξ Ἑλλάδος ἐρχόμενοι ἐνταῦθα; Τί μᾶς μέλει; Μᾶς μέλει καὶ πολὺ μάλιστα. Πρῶτον ὁ ἀδελφότης ὅσον καὶ ἂν περιβλήθῃ τὸ ράσον καὶ ἔγινε καὶ Χατζής—διότι ἐπεσκίφη ἤδη καὶ τὸ Ἀγ. Ὀρος—δὲν ἔπαυσεν ὡν διάβολος καὶ ὡς τοιοῦτος μισεῖ τοὺς ρασοφόρους. Ἐπειτα σαταναϊκῶς σκεπτόμενος ὡς ἐρωτῶ διατί δὲν χειροτονοῦνται αὐτοῦ, ἀλλ' ἔρχονται ἐδῶ καὶ ὑβρίζονται τόσας δαπάνας καὶ τόσους κόπους; Ποῖον ἄχα τὸ ποιὸν τῶν πρὸς τὸν Μελετίου ἐδῶ καταφευγόντων; Αὐτὴ ἡ καταφυγὴ τῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγ. Ὀρου, τὴν τόσον εὐκόλον εἰς χειροτονίας, καὶ ἡ ἐκ τῆς ἰδιαίτερας τῶν πατριῶν καὶ συμπάσης τῆς Ἑλλάδος ἀναχώρησις καὶ ἀποφυγὴ τρανώτατα περὶ τοῦ ποιοῦ τῶν μαρτυρεῖ. Ἄν δὲ—ὡς δικαιούσταις; (νὰ πιστῆ) κατόπιν τῶν ἄνω σκέψεων—οἱ διὰ παπάδες εἰς τὸν Κύρ-Μελετίου καταφευγόντες εἶναι ὑπόπτου προελεύσεως, κακοῦργοι, φυγοποιοί, λωποδύται κ. τ. λ. καὶ προβαίνουσι εἰς τοῦτο θέλοντες—διὰ τῆς περιβολῆς τοῦ ράσου νὰ κίμουν τὰς Κυρίας Εἰσαγγελλίαν καὶ ἀνάκρισιν οὕτως ἢ ἄλλως νὰ μὴ βλέπωμεν—τότε, μὰ τὸν Οὐρίαν, φοβοῦμαι μὴ ἡ Ἑλλάς μεταβλήθῃ εἰς παπαδόπειδον, ὡς κατὰ τὸ ἀείμνηστον 85—86 μετεβλήθῃ εἰς στρατῆρον.

Ὁ φίλος μου κ. Λάτας, ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου, ἔγραψε πέρυσι φοβερὰ ἐν τῇ «Σύμῳ» ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καὶ ἔχουσα καὶ τὸν Ἐπίσκοπον κύρ. Μελετίου καὶ ἐρράνιτε καὶ τὰ Πατριαρχεῖα διὰ τὴν ἀβελτηρίαν τῶν καὶ τὴν διατήρησιν καὶ ἀτιμωρησίαν τοιοῦτου Ἐπισκόπου. Τίποτε δὲν κατώρθωτε οὔτε κἂν τὴν Σύνοδόν σας νὰ ἐξυπνήσῃ. Τώρα ὁ ὑποφαινόμενος εὐρεθεῖς μεταξὺ ρατοφόρων, συμπάθων δὲ τῷ Λάτα θὰ πέμψῃ προσεχῶς καὶ εἰς αὐτὸν ἔγγραφα τινὰ δι' ὧν πολλὰ θὰ ἔλθωσιν εἰς φῶς. Καὶ συστατικὰ αὐτοῦ πρὸς τινὰς τοῦ Ἀγ. Ὀρου Μοναχοῦς, ὅπως φροντίσωσι διὰ τὴν χειροτονίαν τῶν προσκατευομένων τῶν καὶ τὸ κυριώτερον ἄλλα τινὰ... περὶ ὧν τότε μόνον.

Ἐάν ὁ Ἀραμπαγᾶς εὐαρεστῆται ἄς κεντήσῃ ὀλίγον τὴν Σύνοδον διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ καὶ κάμῃ τὰς δεούσας τῇ Μεγ. Ἐκκλησίᾳ παραστάσεις. Ἰσως κινήθῃ ἴσως καὶ ὄχι. Τὸ δευτέρον ἂν ἦναι συνοδικός καὶ ὁ ἄλλοτε Ἱερισσοῦ νῦν δὲ Πλαταμῶνος Ἀμβρόσιος Κασσάρας, οὐτίνος ἡ μνήμη ζωηρὰ διατηρεῖται ἐνταῦθα διὰ τὰ ἐπίστατα κατορθώματα τοῦ. Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὰ περὶ αὐτοῦ. Ἄν εἴσθε ἐξυπνοὶ οἱ ἰσὸς αὐτοῦ. Εἰς αὐτὸν δὲν συμφέροι οὔτε κἂν ἡ μνηστὴς λέξεως Ἀριστοῦ, τέλος πάντων ἄς γείνη γὰρ τι διὰ νὰ γλυτώσωμεν ὅλοι καὶ ἰδίᾳ Κυματός τις διαμένων ἐνταῦθα, εἰς ἂν καταφεύγουσι τὸ πρῶτον οἱ πατριῶται τοῦ καὶ τὸν ἀναγκάζουσι νὰ μεσιτεύῃ ὅπως χειροτονῶνται.

Καὶ ἡ Κυβέρνησις ἄς φροντίσῃ ὥστε οἱ κκ. δήμαρχοι νὰ ἦναι ὀλίγον δύσκολοι εἰς τὴν περοχὴν πιστοποιητικῶν καλῆς διαγωγῆς τῶν ἐνταῦθα διὰ χειροτονίαν προσερχομένων. Θὰ τοῖς δεῖξω

ὅτι δὲν πιστοποιοῦν τὴν ἀλήθειαν. Ἐπληροφορήθημεν ὅτι δῆθεν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοιούτων προβαίνουσι εἰς χειροτονίας!

Σὺς χαίρετῶ καὶ πετῶ εἰς ἄγ. Ὀρος, διότι ἔρχεστε νὰ φουσκώνη τὸ ράτο μου... ὡς εἶδος ἀερόστατον!!!

Ξανθὸς Διάβολος.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΤΙΟΟΛΙΓΕΥΟΜΕΝΩΝ

Ἄμ τι θὰ πῆ ἀπόκρηαις καὶ μασκαρογορτάδες;

Ἐμᾶς καὶ τῆ σρακοστῆ μᾶς ἔχουν μασκαράδες!

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ἐτελείωσε καὶ τὸ τετραέσπερον τοῦ διαβατικοῦ γαλλικοῦ θιάσου ἐγγράψαντος εἰς μὲν τὸ ἐνεργητικὸν αὐτοῦ μόνον τὸν *Βοκακίου* καὶ τὴν *Νιτοῦς*, εἰς δὲ τὸ παθητικὸν τὴν *Κάρμεν* καὶ τὴν *Λακμὲ*, αἱ ὅποια: ἐφάνησαν ὅτι δὲν ἦταν διὰ τὰ δόντια του· ἀλλ' ὑπὸ ἔποψιν εἰσπράξεων τὰ πῆγε περιφρημα, διότι τὸ θέατρον ἦτο κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν μεστὸν θεατῶν ἐξε ἀμφοτέρων τῶν φύλων, οἱ δὲ βασιλεῖς δὲν ἔλειψαν ποτὲ οὐτὲξ αὐτοῦ τοῦ *Βοκακίου* μετὰ τῆς βασιλοπούλας Ἀλεξάνδρας. Ἀθθαμιλλόμεναι δὲ πρὸς τὴν βασιλικὴν αἱ ἐκλεκτὸς τεραι οἰκογένειαι ἐνετρώφησαν εἰς τὰς τόσῳ λεπτὰς σκηνὰ τοῦ *Βοκακίου*.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Ὁ ἐξαιρέτος νέος καὶ ἀγαπητὸς μας φίλος κ. Ξενοφῶν Στελλάκης δούς τὰς νεομισμένας ἐξετάσεις ἐγένετο, ἐπαξίως τῶν ἐμβριθῶν μελετῶν του, διδάκτωρ τῆς Νομικῆς μετὸν βαθμὴν ἀλίαν καλῶς πρὸς μείγιστην χαρὰν τῶν πολυαρθίμων φίλων του παρ' ὧν λατρεύεται διὰ τὴν γλοκύτητα τῶν τρόπων καὶ τὴν εὐστάθειαν τοῦ χαρακτῆρός του. Ἐφ' εὐχόμεθα ἐκ βάθους καρδίας ν' ἀποκτήσῃ πάνθ' ὅσα τῷ τυχθήσῃται οἱ φίλοι του οἵτινες καὶ—πρωτόκουτον αὐτό!—διὰ δὴ λωσιν πανηγυρικῆν ἔκαμαν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ κατὰ ἐφί ἀθάνατον ἔφαγον καὶ μπαλλέτο ὁ ἐχόρευσαν ἐν μέσῃ ὀδῶν μεθυθέντες ἐκ τοῦ λαμπροῦ ἀποτέλεσματος τῶν ἐξετάσεών του, ὅπερ ἄλλως τε προσεδόκων!

Ὁμοίως τὰ εἰλικρινῆ μας συγχαρητήρια καὶ ἐτέρῳ φίλῳ προσφιλεῖ, τῷ κ. Ι. Ν. Καζάκῳ ἐπὶ ταῖς λαμπραῖς αὐτοῦ διδακτορικαῖς ἐξετάσεσι.

Τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς Ξενοδοχεῖον καὶ Οἶνοπυλῆτον Ὁμόνοια παραχωρεῖ εἰς ξενοδόχον τὸ ξενοδοκικὸν αὐτοῦ μέρος ἄνευ ἐνοικίου, παρέχον εἰς αὐτὸν καὶ πάντα τὰ χρειώδη τῆς μαγειρικῆς. Ἡ ἔσσις εἶναι κεντρικὴ καὶ ἡ εὐκαιρία μοναδική.

ΕΞΑΙΣΙΑ ΣΤΡΕΙΔΙΑ

ΚΑΙ

ΖΥΘΟΣ ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ

Εἰς τὸ

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΗΉ «ΗΒΗ»

Ὅσοι δὲν ἐδοκίμασαν ἐκεῖ αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι ἀξιολύπητοι.

Παρελθόντῃ φύλλῳ τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ

«Ραμπαγᾶ» ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν.